YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN
TUOMIO (neljäs jaosto)
9 päivänä huhtikuuta 2003 *

Asiassa T-224/01,

Durferrit GmbH, kotipaikka Mannheim (Saksa), edustajanaan asianajaja P. Koch Moreno, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään A. von Mühlendahl ja O. Waelbroeck,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

jossa väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

Kolene Corporation, kotipaikka Detroit, Michigan (Amerikan yhdysvallat), edustajanaan asianajaja C. Gielen,

ja jossa kantaja on nostanut kanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) ensimmäisen valituslautakunnan 6.7.2001 tekemästä päätöksestä (asia R 864/1999-1), joka koskee Durferrit GmbH:n ja Kolene Corporationin välistä väitemenettelyä,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Vilaras sekä tuomarit V. Tiili ja P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies D. Christensen,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 27.11.2002 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 7, 8, 38 ja 41 artiklassa säädetään seuraavaa:

"*7 artikla*

Ehdottomat hylkäysperusteet

1. Seuraavia merkkejä ei rekisteröidä:

— —

f) tavaramerkit, jotka ovat yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastaisia;

— —

8 artikla

Suhteelliset hylkäysperusteet

1. Aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta tavaramerkkiä ei rekisteröidä:

— —

b) jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi, samoja tai samankaltaisia tavaroita tai palveluja varten oleva tavaramerkki, yleisön keskuudessa on sekaannusvaara, joka sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä.

2. Edellä 1 kohdassa 'aikaisemmalla tavaramerkillä' tarkoitetaan:

a) tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää — — ja jotka kuuluvat seuraaviin ryhmiin:

— —

ii) jäsenvaltiossa rekisteröidyt tavaramerkit — — ;

— —

38 artikla

Rekisteröinnin ehdottomien esteiden tutkiminen

1. Jos tavaramerkkiä ei 7 artiklan nojalla voida rekisteröidä kaikkien tai joidenkin tavaroiden tai palvelujen osalta, joita varten yhteisön tavaramerkkiä haetaan, hakemus hylätään näiden tavaroiden tai palvelujen osalta.

— —

41 artikla

Kolmansien huomautukset

1. Jokainen luonnollinen henkilö ja oikeushenkilö sekä — — ryhmittymät voivat yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen julkaisemisen jälkeen osoittaa

virastolle kirjalliset huomautuksensa, yksilöiden seikat, joiden perusteella tavaramerkin rekisteröinti pitäisi viran puolesta erityisesti 7 artiklan nojalla hylätä. Näillä ei kuitenkaan ole asianosaisasemaa viraston menettelyssä.

— — "

Asian tausta

2 Kolene Corporation (jäljempänä väliintulija) teki 1.4.1996 asetuksen N:o 40/94 perusteella yhteisön tavaramerkkiä koskevan hakemuksen sisämarkkinoiden harmonisointivirastolle (tavaramerkit ja mallit) (SMHV).

3 Tavaramerkki, jonka rekisteröintiä haettiin, on sanamerkki NU-TRIDE.

4 Tavarat ja palvelut, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.7.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 1 ja 40, ja ne vastaavat mainittujen luokkien osalta seuraavaa kuvausta:

— luokka 1: "Metallien käsittelyssä käytettävät kemikaalit"

— luokka 40: "Metallin käsittely."

5 Tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistiin 11.8.1997 yhteisön tavaramerkkilehdessä.

6 Kantaja teki 6.11.1997 aikaisemmalla nimellään eli nimellä Degussa Aktiengesellschaft toimien asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan perusteella väitteen. Väite perustuu sellaisen tavaramerkin olemassaoloon, jonka haltija kantaja on ja joka on rekisteröity Saksassa 17.8.1962. Tämä tavaramerkki (jäljempänä aikaisempi tavaramerkki) muodostuu sanamerkistä TUFFTRIDE ja se on rekisteröity Nizzan sopimukseen pohjautuvan luokituksen luokkiin 1, 7 ja 11 kuuluvia seuraavaa kuvausta vastaavia tavaroita varten:

"Epäorgaaniset suolat, erityisesti alkalisyanidit ja -syanaatit metallien käsittelyyn, suolakylpyuunit lisävarusteineen, erityisesti pyrometrit typetyskylvyn lämpötilan mittaamiseen, poistoilmakuvut ja imutuulettimet palamiskaasun poistoon, ilmaottoaukot ja kompressorit kylpyjen ilmanvaihtoon, laitteet kylpyihin saostuneen sakan poistamiseksi; kaikki nämä laitteet on tarkoitettu teräksen ja teräselementtien typetyskäsittelyyn."

7 Kantaja vetosi väitteen tueksi asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuihin suhteellisiin hylkäysperusteisiin.

8 Väliintulija supisti 19.5.1998 tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa olevien tavaroiden ja palvelujen luetteloa seuraaviin tavaroihin ja palveluihin:

— luokka 1: "Kemikaalit, jotka eivät ole syanideja ja jotka eivät sisällä syanidia, metallien käsittelyyn"

— luokka 40: "Metallien käsittely, johon ei kuulu syanidin käyttö tai sen sovellus."

9 Väiteosasto hylkäsi väitteen 15.10.1999 tekemällään päätöksellä, koska kyseessä olevat kaksi tavaramerkkiä eivät olleet samanlaisia ja koska niiden välillä ei ollut sekaannusvaaraa asiaankuuluvalla yhteisön alueella eli Saksassa.

10 Kantaja teki 13.12.1999 SMHV:lle asetuksen N:o 40/94 59 artiklan mukaisen valituksen, jossa vaadittiin väiteosaston päätöksen kumoamista.

11 SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta hylkäsi valituksen 6.7.2001 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös), joka annettiin 23.7.2001 tiedoksi kantajalle. Valituslautakunta katsoi lähinnä, että visuaalisen, auditiivisen ja käsitteellisen vertailun perusteella kyseessä olevat tavaramerkit eivät ole riittävän samankaltaiset, jotta voitaisiin katsoa, että niiden välillä on sekaannusvaara asiaankuuluvalla yhteisön alueella eli Saksassa (riidanalaisen päätöksen 16—19 kohta). Valituslautakunta katsoi lisäksi, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä ei myöskään ole sekaannusvaaraa mielleyhtymää koskevan

vaaran muodossa, koska rekisteröitäväksi haettua tavaramerkkiä ei ole laadittu aikaisemman tavaramerkin perusteella ja koska näiden kahden tavaramerkin välillä ei ole ilmeisiä yhteyksiä (riidanalaisen päätöksen 20 kohta). Valituslautakunta katsoi lopuksi, että tämä päätelmä ei horjuisi, vaikka osoitettaisiin, että aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu (riidanalaisen päätöksen 21 kohta).

Menettely ja asianosaisten ja muiden osapuolten vaatimukset

12 Kantaja nosti tämän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 24.9.2001 jättämällään englanniksi laatimallaan kannekirjelmällä.

13 Väliintulija ei vastustanut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tämän osalta vahvistaman määräajan kuluessa sitä, että englanti on oikeudenkäyntikieli.

14 SMHV jätti vastineensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 18.2.2002. Väliintulija jätti vastineensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 31.1.2002.

15 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— kumoaa väiteosaston päätöksen

— toteaa, että rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki ja aikaisempi tavaramerkki ovat yhteensopimattomat

— epää rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin rekisteröinnin

— velvoittaa väliintulijan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

16 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

17 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaaman oikeudenkäyntikulut väliintulijalle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan lukien.

18 Kantaja luopui suullisessa käsittelyssä toisesta, kolmannesta ja neljännestä vaatimuksestaan, minkä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi suullisen käsittelyn pöytäkirjassa.

Oikeudellinen arviointi

19 Kantaja esittää kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja toinen saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan rikkomista.

Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista koskeva ensimmäinen kanneperuste

Osapuolten lausumat

20 Kantaja väittää, että rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välillä on sekaannusvaara.

21 Se väittää tähän liittyen, että nämä kaksi tavaramerkkiä ovat samoja tavaroita ja palveluja varten ja että kohdeyleisö on rajoitettu ja pitkälle erikoistunut. Tämä yleisö on lisäksi tietoinen kauppasuhteista, jotka kantajan ja väliintulijan välillä on kantajan mukaan useita vuosia ollut.

22 Kantajan mukaan kyseessä olevat kaksi tavaramerkkiä ovat samankaltaisia auditiivisesti ja visuaalisesti tarkasteltuna. Kantaja toteaa tämän osalta, että näiden kahden tavaramerkin välisen vertailun on perustuttava niistä saatavaan kokonaisvaikutelmaan. Se moittii valituslautakuntaa tavaramerkkien "leikkelystä". Kantaja väittää tässä yhteydessä, että toisin kuin väiteosasto katsoi, tride-suffiksi ei kuvaile kyseessä olevia tavaroita ja palveluja. Tämä osa on näin ollen otettava huomioon kyseessä olevien kahden tavaramerkin vertailussa.

23 Kantaja katsoo myös, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä on vaara mielleyhtymästä, koska kohdeyleisö saadaan ymmärtämään rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki aikaisemman tavaramerkin muunnelmaksi ja näin ollen uskomaan, että näillä kahdella tavaramerkillä on sama kaupallinen alkuperä.

24 Kantaja väittää lisäksi, että se on yksi kemianteollisuuden tärkeimmistä yrityksistä ja että koska merkki TUFFTRIDE on rekisteröity monissa maissa, se on laajalti ja jopa yleisesti tunnettu tavaramerkki. Kantajan mukaan aikaisemmalla tavaramerkillä on näin ollen oltava laajempi suoja. Rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin käyttö antaisi kantajan mukaan väliintulijalle mahdollisuuden hyötyä kantajan kaupallisista ponnisteluista.

25 Kantaja vaatii lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta ryhtymään selvittämistoimiin, jotta kantaja voisi osoittaa toisaalta sen ja väliintulijan välisten useita vuosia kestäneiden kauppasuhteiden olemassaolon, luonteen, keston sekä laajuuden ja toisaalta sen, että tride-sana ei ole yleinen kemianteollisuudessa.

26 SMHV katsoo, että kyseessä olevien tavaramerkkien välillä on huomattavia eroja. Visuaalisesti tarkasteltuna rekisteröitäväksi haettu tavaramerkki NU-TRIDE ymmärretään kahden osan yhdistelmäksi, kun taas aikaisempaa tavara-

merkkiä TUFFTRIDE on vaikeampi jakaa. Auditiivisesti tarkasteltuna näiden kahden tavaramerkin ensimmäiset tavut lausutaan huomattavan eri tavoin sekä englanniksi että saksaksi. Kahdella tavaramerkillä ei lopuksi ole mitään yhteistä käsitteellisesti, koska NU-osa voi antaa mielikuvan uutuudesta tai parannuksesta, kun taas TUFF- (tai TUFFT-)osa voi antaa mielikuvan kestävyydestä. SMHV katsoo, että TRIDE-osa viittaa typetysprosessiin ja että sen erottamiskyky on vähäinen kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen osalta. Näin ollen se, että kummassakin kyseessä olevassa tavaramerkissä on tämä osa, ei voi aiheuttaa sekaannusvaaraa niiden välillä.

27 Koska näiden kahden keskenään ristiriidassa olevan tavaramerkin välillä on tällaisia huomattavia eroja, SMHV katsoo, että valituslautakunta ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan, että niiden välillä ei ole sekaannusvaaraa. SMHV täsmentää tämän osalta, että tämä päätelmä ei horjuisi, vaikka tiettyjä näillä kahdella tavaramerkillä varustettuja tavaroita pidettäisiin samanlaisina, koska kohdeyleisö on metallien kemikaalein tapahtuvan typetyksen asiantuntijayleisö.

28 SMHV lisää, että valituslautakunta katsoi perustellusti, ettei ole osoitettu, että aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu, ja että sen oli näin ollen perusteltua jättää tämä seikkaa ottamatta huomioon. Ainoa todiste, jonka kantaja esitti tämän osalta hallinnollisessa menettelyssä, eli luettelo maista, joissa merkki TUFFTRIDE on rekisteröity tavaramerkkinä, ei SMHV:n mukaan riitä. Yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-375/97, General Motors, 14.9.1999 antamasta tuomiosta (Kok. 1999, s. I-5421) seuraa SMHV:n mukaan, että tavaramerkkiä voidaan pitää laajalti tunnettuna ainoastaan, jos merkittävä osa kohdeyleisöstä tuntee sen.

29 SMHV väittää lisäksi, että tässä asiassa ei myöskään ole sekaannusvaaraa kyseessä olevan kahden tavaramerkin välisen mielleyhtymän vaaran muodossa, koska haettua tavaramerkkiä ei ole laadittu aikaisemman tavaramerkin perusteella ja koska näiden kahden tavaramerkin välillä ei ole ilmeistä yhteyttä.

30 Kantajan ja väliintulijan välisten aikaisempien kauppasuhteiden osalta SMHV myöntää, että tällaiset suhteet voivat periaatteessa olla huomioon otettava tekijä sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin yhteydessä edellyttäen, että kohdeyleisö tietää niistä. SMHV on kuitenkin sitä mieltä, että ei ole osoitettu, että näin olisi tässä asiassa.

31 Kantajan sen vaatimuksen osalta, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi määrättävä selvittämistoimia, SMHV katsoo, että kaikki asiaankuuluvat tiedot sekaannusvaaran arvioimiseksi on toimitettava väiteosastolle ja että niitä ei näin ollen voida esittää ensimmäistä kertaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa.

32 Väliintulija katsoo, että kyseessä olevilla kahdella tavaramerkillä varustetut tuotteet eroavat merkittävästi toisistaan. Aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity "epäorgaanisia suoloja, erityisesti alkalisyanideja ja -syanaatteja" varten. Rekisteröitäväksi haetulla tavaramerkillä varustettujen tuotteiden luettelosta on puolestaan jätetty nimenomaisesti pois syanidit, jotka ovat erittäin myrkyllisiä tuotteita. Väliintulija väittää, että vaikka näillä kahdella tavaramerkillä varustetuilla tuotteilla on sama käyttötarkoitus eli metallien typetys, kohdeyleisö on pikemminkin kiinnostunut typetysprosessista, joka on erilainen näitä tuotteita käytettäessä. Väliintulija väittää tässä yhteydessä, että kohdeyleisö on typetykseen tarkoitettujen kemikaalien asiantuntijayleisö.

33 Kyseessä olevien tavaramerkkien vertailun osalta väliintulija on sitä mieltä, että nämä tavaramerkit eivät ole samankaltaiset visuaaliselta, auditiiviselta tai käsitteelliseltä kannalta katsottuna. Se muistuttaa tähän liittyen, että yhteisöjen tuomioistuimen asiassa C-251/95, SABEL, 11.11.1997 antaman tuomion (Kok. 1997, s. I-6191) mukaan sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin on perustuttava ristiriidassa olevista tavaramerkeistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja huomioon on otettava tavaramerkkien hallitsevat ja erottavat osat. Tässä asiassa TRIDE-osaa, joka kuvailee kyseessä olevia tavaroita ja palveluja, ei voida pitää kyseessä olevan kahden tavaramerkin erottavana osana. Väliintulijan mukaan kohdeyleisö on lisäksi taipuvainen kiinnittämään enemmän huomiota moni-

osaisen sanamerkin ensimmäiseen osaan. Kyseessä olevien tavaramerkkien ensimmäiset tavut ovat lopuksi täysin erilaisia sekä auditiiviselta kannalta että käytettyjen kirjainten lukumäärän ja tyypin osalta.

34 Kantajan ja väliintulijan välisten aikaisempien kauppasuhteiden osalta väliintulija väittää, että koska kohdeyleisö on pitkälle erikoistunut, se tietää, että näitä suhteita ei enää ole. Väliintulijan mukaan näitä suhteita ei lisäksi koskaan ole ollut eurooppalaisilla markkinoilla, joten ne eivät vaikuta kyseessä olevan kahden tavaramerkin välisen sekaannusvaaran arviointiin näillä markkinoilla.

35 Väliintulija väittää, ettei kantajan väitettä, jonka mukaan aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu, ole näytetty toteen. Väliintulijan mukaan aikaisempaa tavaramerkkiä käytetään ainoastaan markkinoiden erittäin kapealla sektorilla, ja se ei ole erityisen laajalti tunnettu. Väliintulija kiistää tässä yhteydessä hyötyneensä kantajan kaupallisista ponnisteluista.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

36 Ensimmäiseksi on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan aikaisemman tavaramerkin haltijan vastustuksesta haettua tavaramerkkiä ei rekisteröidä, jos sen vuoksi, että se on sama tai samankaltainen kuin aikaisempi tavaramerkki ja sen vuoksi, että näillä kahdella tavaramerkillä varustetut tavarat tai palvelut ovat samat tai samankaltaiset, sillä alueella, jossa aikaisempi tavaramerkki on suojattu, olevan yleisön keskuudessa on sekaannusvaara. Sekaannusvaara sisältää vaaran tavaramerkin ja aikaisemman tavaramerkin välisestä mielleyhtymästä. Asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 2 kohdan a alakohdan ii alakohdan mukaisesti aikaisemmilla tavaramerkeillä tarkoitetaan jäsenvaltiossa rekisteröityjä tavaramerkkejä, joiden rekisteröintihakemus on tehty ennen yhteisön tavaramerkin rekisteröintihakemuksen tekopäivää.

37 Tässä asiassa aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity Saksassa. Jotta voitaisiin osoittaa, että ristiriidassa olevien tavaramerkkien välillä on mahdollisesti sekaannusvaara, on näin ollen otettava huomioon Saksan kohdeyleisön näkökanta. Kaikki osapuolet ovat kirjallisissa huomautuksissaan ja suullisessa käsittelyssä väittäneet, että tämä yleisö muodostuu tietystä määrästä kemianteollisuuteen ja erityisesti typetystekniikkaan erittäin erikoistuneista yrityksistä. Tässä tilanteessa ja näillä kahdella tavaramerkillä varustettujen tavaroiden ja palvelujen luonne huomioon ottaen on katsottava, että kohdeyleisö muodostuu pienestä määrästä toimijoita, jotka ovat pitkälle erikoistuneita kemiallisin prosessein tapahtuvassa metallien käsittelyssä (ks. riidanalaisen päätöksen 19 kohta).

38 Toiseksi on todettava, että jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston direktiivin 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) 4 artiklan 1 kohdan b alakohdan, jonka normisisältö on pääosin sama kuin asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 1 kohdan b alakohdan, tulkintaa koskevan yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tämän säännöksen soveltamiseksi on tarpeen näyttää toteen näillä tavaramerkeillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuus (asia C-39/97, Canon, tuomio 29.9.1998, Kok. 1998, s. I-5507, 22 kohta).

39 Tämän saman oikeuskäytännön mukaan kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen samankaltaisuuden arvioimiseksi on otettava huomioon kaikki asiaan liittyvät merkitykselliset tekijät, joihin kuuluvat erityisesti tavaroiden ja palvelujen luonne, käyttötarkoitus, käyttötavat sekä se, ovatko ne keskenään kilpailevia vai toisiaan täydentäviä (em. asia Canon, tuomion 23 kohta).

40 Tässä asiassa riidanalaisesta päätöksestä ja väiteosaston päätöksestä, johon riidanalaisessa päätöksessä viitataan (ks. riidanalaisen päätöksen 16 ja 8 kohta), ilmenee, että valituslautakunta katsoi, vaikkakin implisiittisesti, että rekisteröitäväksi haetun tavaramerkin kattamat tavarat ja palvelut ovat samankaltaiset kuin tavarat ja palvelut, joita varten aikaisempi tavaramerkki on rekisteröity.

Tämä arviointi on oikea. Ensiksikin näillä kahdella tavaramerkillä varustetuilla tavaroilla on sama käyttötarkoitus eli metallien typetys, ja ne on suunnattu samalle yleisölle. On lisäksi kiistatonta ja osapuolten toteamukset suullisessa käsittelyssä vahvistavat, että kyseessä olevat tavarat ovat keskenään kilpailevia. Toiseksi "metallien käsittelyksi" kutsuttujen palvelujen, jotka mainitaan tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa, ja toisaalta aikaisemmalla tavaramerkillä varustettujen tavaroiden välisen vertailun osalta on todettava, että nämä palvelut edellyttävät kyseisten tavaroiden käyttöä. Ne ovat näin ollen samankaltaisia.

41 Tätä toteamusta ei voida asettaa kyseenalaiseksi väliintulijan väitteellä, joka koskee sitä, että toisin kuin aikaisemmalla tavaramerkillä varustetut tavarat, tavaramerkkiä koskevassa hakemuksessa, sellaisena kuin se on muutettuna 19.5.1998, tarkoitetut tavarat eivät sisällä syanidia. Tämän osalta on todettava, kuten kantaja on perustellusti esittänyt SMHV:n tai väliintulijan tätä kiistämättä, että "epäorgaanisiksi suoloiksi" kutsuttujen aikaisemmalla tavaramerkillä varustettujen tuotteiden ryhmä sisältää myös tuotteita, jotka eivät ole syanideja ja jotka eivät sisällä syanidia. Näiden tuotteiden kuvauksessa olevasta sanan "erityisesti" käytöstä ilmenee selvästi, että syanidit esiintyvät siinä ainoastaan esimerkinomaisesti. Väliintulijan väite perustuu näin ollen virheellisen olettamaan ja se on hylättävä merkityksettömänä vertailtaessa kyseessä olevia tavaroita ja palveluja (ks. vastaavasti asia T-106/00, Streamserve v. SMHV (STREAMSERVE), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-723, 45 kohta).

42 Kolmanneksi on muistutettava, että oikeuskäytännön mukaan sekaannusvaara muodostuu siitä, että yleisö saattaa luulla, että kyseiset tavarat tai palvelut ovat peräisin samasta yrityksestä tai mahdollisesti taloudellisesti keskenään sidoksissa olevista yrityksistä (em. asia Canon, tuomion 29 kohta ja asia C-342/97, Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomio 22.6.1999, Kok. 1999, s. I-3819, 17 kohta). Tämän saman oikeuskäytännön mukaan yleisön keskuudessa syntyvää sekaannusvaaraa on arvioitava kokonaisuutena ja huomioon on otettava kaikki tekijät, jotka ovat merkityksellisiä kyseisessä yksittäistapauksessa (em. asia SABEL, tuomion 22 kohta; em. asia Canon, tuomion 16 kohta; em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 18 kohta ja asia C-425/98, Marca Mode, tuomio 22.6.2000, Kok. 2000, s. I-4861, 40 kohta).

43 Tämä arviointi edellyttää huomioon otettavien tekijöiden tiettyä keskinäistä riippuvuutta ja erityisesti sitä, että tavaramerkit ovat keskenään samankaltaisia ja että niillä varustetut tavarat tai palvelut ovat keskenään samankaltaisia. Niinpä näillä tavaramerkeillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen vähäisen samankaltaisuuden voi korvata niitä varten tarkoitettujen tavaramerkkien huomattava samankaltaisuus ja päinvastoin (em. asia Canon, tuomion 17 kohta; em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 19 kohta ja em. asia Marca Mode, tuomion 40 kohta). Näiden tekijöiden keskinäinen riippuvuus ilmaistaan asetuksen N:o 40/94 seitsemännessä perustelukappaleessa, jonka mukaan on välttämätöntä määritellä samankaltaisuuden käsite sekaannusvaaran osalta; sekaannusvaaran arviointi puolestaan riippuu erityisesti siitä, kuinka hyvin tavaramerkki tunnetaan markkinoilla sekä samankaltaisuuden asteesta tavaramerkin ja merkin sekä niillä varustettujen tavaroiden tai palvelujen välillä.

44 Lisäksi siltä osin kuin on kyse kyseisten tavaramerkkien visuaalisesta, auditiivisesta tai käsitteellisestä samankaltaisuudesta, sekaannusvaaran kokonaisarvioinnin on perustuttava tavaramerkeistä syntyvään kokonaisvaikutelmaan, ja tällöin on otettava huomioon erityisesti tavaramerkkien erottavat ja hallitsevat osat (em. asia SABEL, tuomion 23 kohta ja em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 25 kohta). Tässä kokonaisarvioinnissa on myös otettava huomioon, että kuluttajan tarkkaavaisuusaste voi vaihdella kyseisten tavaroiden tai palvelujen tyypin mukaan (em. asia Lloyd Schuhfabrik Meyer, tuomion 26 kohta).

45 Näiden seikkojen valossa on tutkittava, onko kyseessä olevien tavaramerkkien samankaltaisuusaste visuaalisella, auditiivisella ja käsitteellisellä tasolla riittävä, jotta voidaan katsoa, että niiden välillä on sekaannusvaara.

46 Kyseessä olevien tavaramerkkien ensimmäisten osien eli TUFF- ja NU-osan osalta on todettava ensiksi, että ne eivät ole visuaalisesti samankaltaiset. Niissä on toisaalta eri määrä kirjaimia. Käytetyt kirjaimet ovat toisaalta erilaiset toisena kirjaimena kummassakin olevaa U-kirjainta lukuun ottamatta. Rekisteröitäväksi haetussa tavaramerkissä NU-osa on lopuksi erotettu TRIDE-suffiksista yhdysmerkillä, kun taas aikaisemmassa tavaramerkissä TUFF- ja TRIDE-osat on kirjoitettu yhdeksi ainoaksi sanaksi.

47 Auditiivisella tasolla vertailtuna kyseessä olevat kaksi osaa eivät toiseksi myöskään ole samankaltaiset. Jos kohdeyleisö lausuu nämä kaksi tavua saksaksi, TUFF-osa äännetään [tuf] ja NU-osa [nu]. Jos kohdeyleisö puolestaan lausuu nämä samat tavut englanniksi, TUFF-osa lausutaan kuten englannin sana tough ja NU-osa kuten englannin sana new.

48 Kyseisten osien vertailu käsitteellisellä tasolla on kolmanneksi merkityksetöntä tilanteessa, jossa kohdeyleisö lausuu nämä kaksi tavua saksaksi, koska kummallakaan näistä osista ei ole tiettyä merkitystä saksan kielessä. Jos kohdeyleisö puolestaan lausuu nämä kaksi tavua englanniksi, niillä on enintään täysin erilaiset merkitykset, koska TUFF-osa voidaan yhdistää englannin sanaan tough, joka merkitsee kovaa tai kestävää, kun taas NU-osa voidaan yhdistää englannin sanaan new, joka merkitsee uutta.

49 Kummallekin kyseessä olevalle merkille yhteisen TRIDE-suffiksin osalta on muistutettava, että valituslautakunta katsoi riidanalaisessa päätöksessä, että tämän osan on katsottava kuvailevan typetysprosessia (the process of nitriding), jossa ei käytetä yksinomaan ristiriidassa olevilla kahdella tavaramerkillä varustettuja tavaroita ja palveluja, vaan myös muilla tavaramerkeillä varustettuja tavaroita ja palveluja (riidanalaisen päätöksen 19 ja 8 kohta). Kantaja itse sitä paitsi myönsi valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä, että metallien käsittelyteollisuudessa TRIDE-osa viittaa typetysprosessiin (riidanalaisen päätöksen 12 kohta). Valituslautakunta katsoi näin ollen, että tämä osa ei ole erityisen erottamiskykyinen ja että sille ei näin ollen ole annettava kohtuutonta merkitystä (undue importance) kahden tavaramerkin vertailemiseksi.

50 Tämän osalta on todettava, kuten SMHV ja väliintulija ovat perustellusti väittäneet, että TRIDE-suffiksi ei ole erottamiskykyinen kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen osalta, tai ainakin tämä erottamiskyky on hyvin vähäinen. Se liittyy typetystekniikkaan ja ilmaisee näin ollen näiden tavaroiden ja palvelujen käyttötarkoituksen. Valituslautakunnassa käydyn hallinnollisen menettelyn asiakir-

ja-aineistosta ilmenee lisäksi, että samaa suffiksia käytetään yleisesti kaupan alalla ilmaisemaan typetysprosessissa käytettyjä tavaroita ja palveluja, mikä on vahvistettu muiden tämän suffiksin sisältävien sanamerkkien rekisteröinnillä kansallisina tavaramerkkeinä monissa jäsenvaltioissa; näitä ovat esimerkiksi VITRIDE, SULFTRIDE, CHLOTRIDE, STRIDE ja BALTRIDE. Se, että ainoastaan yksi näistä tavaramerkeistä eli VITRIDE on rekisteröity Saksassa, ei aseta tätä seikkaa kyseenalaiseksi sikäli kuin kohdeyleisöllä voi olla tietoa yhteisön muilla markkinoilla olevista tavaramerkeistä, koska se on pitkälle erikoistunutta niin ikään hyvin erikoistuneilla markkinoilla.

51 Tässä tilanteessa ei ole syytä hyväksyä kantajan vaatimusta määrätä selvittämistoimena hankittavaksi asiantuntijalausuntoa sen osoittamiseksi, että TRIDE-suffiksi ei liity kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen käyttötarkoitukseen.

52 Kaikki edellä esitetty huomioon ottaen on pääteltävä, että kyseessä olevien tavaramerkkien samankaltaisuusaste ei ole riittävä, jotta voitaisiin katsoa, että niiden välillä on sekaannusvaara. Tämä päätelmä saa vahvistuksen siitä, että kohdeyleisö on pitkälle erikoistunutta kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen alalla ja että sen tarkkaavaisuusaste voi näin ollen olla korkea sen valitessa näitä tavaroita ja palveluja.

53 Kantajan esittämät muut väitteet eivät aseta tätä päätelmää kyseenalaiseksi.

54 Ensinnäkin sitä, että aikaisempi tavaramerkki olisi laajalti tai yleisesti tunnettu, koskevan väitteen osalta kantaja täsmensi suullisessa käsittelyssä, että se aikoo vedota yksinomaan siihen, että tämä tavaramerkki on laajalti tunnettu.

55 Tämän osalta on todettava, että "laajalti tunnetun tavaramerkin" käsite esiintyy eri säännöksessä eli asetuksen N:o 40/94 8 artiklan 5 kohdassa. Tässä säännöksessä annetaan laajempi suoja tähän ryhmään kuuluville tavaramerkeille siten, että väite voi pätevästi perustua tällaiseen tavaramerkkiin ilman, että olisi tarpeen osoittaa samankaltaisuutta kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen välillä tai sekaannusvaaraa. On kuitenkin todettava, että kantaja ei vedonnut tähän säännökseen hallinnollisessa menettelyssä SMHV:ssa eikä kanteessaan.

56 On kuitenkin muistutettava, että yhteisöjen tuomioistuin on katsonut edellä mainitussa asiassa Canon antamansa tuomion 24 kohdassa, että aikaisemman tavaramerkin erottamiskyky ja erityisesti sen laaja tunnettuus on otettava huomioon arvioitaessa sekaannusvaaraa.

57 Tukeakseen tässä asiassa väitettään, jonka mukaan aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu, kantaja tyytyy kanteessaan vetoamaan siihen, että sanamerkki TUFFTRIDE on rekisteröity monissa maissa kansallisena tavaramerkkinä.

58 Tämä seikka on kuitenkin sellaisenaan riittämätön osoittamaan, että aikaisempi tavaramerkki on laajalti tunnettu asiaankuuluvalla yhteisön alueella eli Saksassa. Yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännöstä seuraa, että tavaramerkkiä voidaan pitää laajalti tunnettuna vain siinä tapauksessa, että asiaankuuluvalla alueella merkittävä osa kohdeyleisöstä tuntee sen (em. asia General Motors, tuomion 20—31 kohta). Kantaja ei ole esittänyt tällaisia todisteita tässä asiassa.

59 Tästä seuraa, että kantajan väite, joka koskee sitä, että aikaisempi tavaramerkki olisi laajalti tunnettu, on hylättävä.

60 Vaaraa mielleyhtymästä koskevan kantajan väitteen osalta on toiseksi todettava, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan tämä vaara on sekaannusvaaran erityistapaus (em. asia SABEL, tuomion 18 ja 26 kohta ja em. asia Marca Mode, tuomion 34 kohta). Vaaralle mielleyhtymästä on tarkemmin sanottuna tyypillistä, että kohdeyleisö voi pitää kyseessä olevia tavaramerkkejä saman haltijan kahtena tavaramerkkinä, vaikka se ei todennäköisesti suoraan sekoitakaan niitä. Näin voi tapahtua muun muassa, kun nämä kaksi tavaramerkkiä vaikuttavat kuuluvan tavaramerkkisarjaan, joka on laadittu saman kannan perusteella.

61 On kuitenkin kiistatonta, että kantaja ei käytä tavaramerkkisarjaa, johon kuulu TRIDE-osa. Jopa olettaen, että pelkästään se, että tietty osa voi olla ymmärrettävissä mahdollisen tavaramerkkisarjan yhteisenä kantana, riittää aiheuttamaan vaaran mielleyhtymästä, on todettava, että näin ei joka tapauksessa voi olla tässä asiassa, koska TRIDE-suffiksi on kuvaileva, kuten on jo todettu.

62 Kahden tavaramerkin välillä voi myös olla vaara mielleyhtymästä, kun aikaisempi tavaramerkki on myös sen yrityksen nimi, joka on tavaramerkin haltija. Tällaisessa tapauksessa kohdeyleisö voi olettaa, että kyseessä olevat tavaramerkit kuuluvat samalle haltijalle tai että kyseisten yritysten välillä on ainakin rakenteellinen tai taloudellinen yhteys, kuten lisenssisopimus (ks. tämän viimeisen seikan osalta asia C-317/91, Deutsche Renault, tuomio 30.11.1993, Kok. 1993, s. I-6227, Kok. Ep. XIV, s. I-487, 36 kohta ja sitä seuraavat kohdat). Tässä asiassa aikaisempi tavaramerkki ei ole kantajan nimi.

63 Kantajan ja väliintulijan väliset aikaisemmat kauppasuhteet eivät lisäksi riitä osoittamaan kantajan esittämää vaaraa mielleyhtymästä. Paitsi että näitä kauppasuhteita ei koskaan ole ollut Saksan markkinoilla, kohdeyleisö voi olla tietoi-

nen näiden suhteiden päättymisestä, koska se on pitkälle erikoistunut kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen rajoitetuilla markkinoilla, mitä kantaja ei todella kiistänyt suullisessa käsittelyssä vastauksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymykseen.

64 Tässä tilanteessa ei myöskään ole tarpeen määrätä kantajan vaatimaa selvitystoimea eli yhden sen edustajan kuulemista kantajan ja väliintulijan välisten kauppasuhteiden olemassaolosta, luonteesta, kestosta ja laajuudesta.

65 Edellä esitetystä seuraa, että kantajan väite, joka koskee väitettyä sekaannusvaaraa kyseessä olevien tavaramerkkien välillä mielleyhtymää koskevan vaaran muodossa, on myös hylättävä.

66 Ensimmäinen kanneperuste on näin ollen hylättävä perusteettomana.

Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan rikkomista koskeva toinen kanneperuste

Osapuolten lausumat

67 Kantaja väittää, että väliintulija on ollut vuosia sen kauppaedustaja Yhdysvalloissa ja Kanadassa. Sen mukaan väliintulija on noudattanut niiden kauppasuh-

teiden päättymisen jälkeen kauppastrategiaa, jonka tarkoituksena on, että yleisö yhdistää edelleen haetun tavaramerkin kantajan yritykseen.

68 Pyrkiessään aikaisemman tavaramerkin kanssa hyvin samankaltaisen tavaramerkin rekisteröintiin väliintulija on kantajan mukaan asettanut tavoitteekseen riistää imitoimalla tämän tavaramerkin maine, jolloin se on toiminut vilpillisessä mielessä ja syyllistyen oikeuden väärinkäyttöön. Kantaja katsoo näin ollen, että haettu tavaramerkki on yleisen järjestyksen ja hyvän tavan vastainen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitetulla tavalla.

69 SMHV väittää lähinnä, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohta ei ole suhteellinen hylkäysperuste, joka tutkitaan väitemenettelyssä, ja että se ei koske tilannetta, jossa tavaramerkin hakija toimii vilpillisessä mielessä.

70 Väliintulija väittää, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohta ei ole tämän asetuksen 42 artiklan 1 kohdassa tarkoitettu väiteperuste.

71 Väliintulija kiistää myös kantajan väitteen, jonka mukaan väliintulija aikoisi tarkoituksellisesti johtaa yleisöä harhaan kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen kaupallisen alkuperän osalta. Se väittää tähän liittyen, että kantajalla oli ollut patentit typetysprosessiin, jossa käytetään aikaisemmalla tavaramerkillä varustettuja tavaroita ja palveluja, ja että useimpien näiden patenttien suoja on päättynyt. Kantajalla ei tämän vuoksi väliintulijan mukaan ole oikeutta estää

muita yrityksiä myymästä tavaroita tai palveluja, joita varten tämä tavaramerkki on rekisteröity, eikä käyttämästä tride-suffiksia tavaramerkin osana.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

72 Asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan sanamuodosta sekä sen 42 ja 43 artiklan rakenteesta seuraa, että saman asetuksen 7 artiklassa tarkoitettuja ehdottomia hylkäysperusteita ei ole tarkasteltava väitemenettelyssä. Asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdassa mainitut perusteet, joihin väite voi perustua, ovat yksinomaan kyseisen asetuksen 8 artiklassa tarkoitettuja suhteellisia hylkäysperusteita. SMHV:n on siis annettava ratkaisu tällä tavoin rajatusta väitteestä asetuksen N:o 40/94 43 artiklan 5 kohdan perusteella. Rekisteröintimenettelyyn kuuluu lisäksi eri vaiheita. Tutkimusmenettelyssä SMHV tutkii viran puolesta, estääkö ehdoton hylkäysperuste haetun tavaramerkin rekisteröinnin (asetuksen N:o 40/94 38 artiklan 1 kohta). Jos näin ei ole, tavaramerkkiä koskeva hakemus julkaistaan saman asetuksen 38 artiklan 1 kohdan ja 40 artiklan 1 kohdan mukaisesti. Jos tämän jälkeen on tehty väite kolmen kuukauden kuluessa hakemuksen julkaisemisesta asetuksen N:o 40/94 42 artiklan 1 kohdan perusteella, SMHV tutkii väitemenettelyssä väitteen tekijän esittämät suhteelliset hylkäysperusteet (saman asetuksen 74 artiklan 1 kohdan loppu).

73 On tosin totta, että kolmannet voivat asetuksen N:o 40/94 41 artiklan 1 kohdan perusteella esittää muun muassa ehdottomia hylkäysperusteita koskevia huomautuksia SMHV:lle. Asiakirja-aineistosta ei kuitenkaan ilmene, että kantaja olisi tässä asiassa esittänyt tällaisia huomautuksia saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan f alakohdasta SMHV:lle. Sitä paitsi vaikka näin olisi ollut, tällaisten huomautusten vaikutukset rajoittuvat siihen, että SMHV tutkii, onko tutkimusmenettely mahdollisesti käynnistettävä uudelleen sen selvittämiseksi, estääkö esitetty ehdoton hylkäysperuste haetun tavaramerkin rekisteröinnin. Tästä seu-

raa, että SMHV:n ei ole väitemenettelyssä otettava huomioon kolmansien asetuksen N:o 40/94 41 artiklan 1 kohdan perusteella esittämiä huomautuksia. Tämä pitää paikkansa, vaikka kolmansien huomautukset esitettäisiin väitemenettelyssä. Tällaisessa tilanteessa SMHV:lla on sitä paitsi mahdollisuus lykätä väitemenettelyä asetuksen N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1) 20 säännön 6 kohdan perusteella.

74 On lisäksi todettava, että asetuksen N:o 40/94 58 artiklan perusteella ainoastaan SMHV:ssa käytävän menettelyn osapuoli voi tehdä valituksen valituslautakunnalle. Saman asetuksen 63 artiklan 4 kohdasta seuraa myös, että vain riidanalaiseen päätökseen johtaneen valituslautakunnan menettelyn osapuolet voivat saattaa asian yhteisöjen tuomioistuinten käsiteltäväksi. Asetuksen N:o 40/94 41 artiklan 1 kohdan viimeisessä virkkeessä säädetään, että SMHV:lle huomautuksia esittävillä henkilöillä ei ole asianosaisasemaa sen menettelyssä. Tällainen henkilö ei näin ollen voi tehdä valitusta valituslautakunnalle eikä erityisesti saattaa asiaa yhteisöjen tuomioistuinten käsiteltäväksi SMHV:n päätöksen laillisuuden riitauttamiseksi esitetyn ehdottoman hylkäysperusteen osalta. Tämä koskee myös osapuolta, joka yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä vastaan tekemänsä väitteen yhteydessä esittää huomautuksia SMHV:lle asetuksen N:o 40/94 41 artiklan 1 kohdan perusteella, koska tämä osapuoli ei tämän osalta eroa mitenkään tällaisia huomautuksia esittävistä muista kolmansista. Tällaisessa tapauksessa kyseessä oleva osapuoli ei näin ollen voi valituslautakunnalle tehdyn sellaisen valituksen eikä yhteisöjen tuomioistuimissa nostetun sellaisen kanteen yhteydessä, jossa vaaditaan väitettä koskevan SMHV:n päätöksen laillisuuden valvontaa, riitauttaa tämän päätöksen laillisuutta sen ehdottoman hylkäysperusteen osalta, johon sen huomautuksissa viitataan.

75 Tästä seuraa, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohta ei ole säännös, jonka valossa riidanalaisen päätöksen laillisuutta on arvioitava. Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan rikkomista koskeva kanneperuste on näin ollen hylättävä merkityksettömänä.

76 On joka tapauksessa todettava, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitettu edellytys eli se, että haettu tavaramerkki on yleisen järjestyksen ja hyvien tapojen vastainen, ei täyty tässä asiassa. Kuten SMHV perustellusti esitti vastineessaan, tämä säännös ei kata tapausta, jossa tavaramerkin hakija toimii vilpillisessä mielessä. Kun asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan eri alakohtia tarkastellaan yhdessä, niissä viitataan haetun tavaramerkin todellisiin ominaisuuksiin eikä kantajan tässä asiassa esittämien kaltaisiin tavaramerkin hakijan toimintaa koskeviin seikkoihin.

77 Toinen kanneperuste on näin ollen myös hylättävä perusteettomana.

78 Kaiken edellä esitetyn perusteella kanne on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

79 Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian ja SMHV sekä väliintulija ovat vaatineet oikeudenkäyntikulujen korvaamista, kantaja on velvoitettava korvaamaan SMHV:n ja väliintulijan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Vilaras Tiili Mengozzi

Julistettiin Luxemburgissa 9 päivänä huhtikuuta 2003.

H. Jung

kirjaaja

M. Vilaras

jaoston puheenjohtaja